

Ressò

setembre 17

VULNERABILITAT, SILENCI, ESPERANÇA

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Albirant un nou curs... Cercar la primavera de l'ànima

Tenim ja entre les mans el nou temari de Vida Creixent “*Primavera en la tardor de la vida*”, reflexió dels valors tant humans com espirituals que hi ha en el pòsit del llarg camí de cadascú de nosaltres.

El fet del títol ja fa referència al camí: hi ha una primavera que no torna mai més i una altra que és eterna; la primera fa referència a la joventut del cos i la segona a la joventut de l'ànima. És molt important que al llarg de la nostra vida, el que més importància tingui no sigui la decadència natural del cos, sinó la il·lusió i coratge amb què s'assumeix la segona, amb flaixos d'immortalitat.

Aquesta il·lusió i coratge s'ha afermat des del recurs del conte, el qual des de la infantesa sempre ha estat l'instrument d'aprenentatge de les coses importants de la vida d'una manera plaent, divertida i de convivència. Fixant-me en això he volgut que fossin valors que brollen dels contes com una manera de conviure durant tot un nou curs tots els membres de Vida Creixent, ja que “*conviure*” etimològicament vol dir precisament això: compartir vivències junts, trobar-se i conversar, donar voltes junts a un tema (*cum-versare*).

I precisament el meu objectiu és que siguin contes que ens portin a repensar els nostres valors importants, tant de persona humana com de cristians, ja que sembla que estem vivint en una societat on els valors escassegen, estan de baixa. Se sent dir molt: “*Què més dóna!.. Tot em dóna igual!*”. Aquest encongir-se d'espatlles i d'energies, és símbol i símptoma d'una crisi de vida d'una època o etapa vital desencantada, desanimada i falta d'horitzó.

No, aquesta reflexió del temari d'enguany ens ha de portar a dir que no tot dóna igual. No és el mateix ser insolidari que solidari, ser infidel que fidel, la bondat que la falta de bondat, la gratitud que la ingratitude, la pau que la confrontació, la fortalesa que la por, la serenitat que la temor.

Els contes que hi ha referits ens han de portar a veure-hi més enllà: dins nostre, des de la força de la Bona Nova que ens ha deixat Jesús. Perquè un cop interioritzats els valors que contenen, es converteixen en ideals, en indicadors del camí a seguir. D'aquesta manera ens permetran trobar un sentit al que fem,

---

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Vulnerabilitat, silenci, esperança

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

com a persones grans i com a cristians. Ens ajudaran a acceptar-nos tal i com som i a estimar-nos. Ens ajudaran a estimar els altres i a proporcionar-nos un benestar integral, que és l'objectiu de la Bona Nova que ens va portar i ensenyar el Gran Mestre Jesús.

Bon nou curs i que a la fi haguem assumit els objectius del mateix: haver crescut en la pregària, en l'amistat i l'espiritualitat que són els pilars fonamentals del nostre Moviment.

Juan Manuel Bajo Llauredó Consiliari de Tortosa

Seguiremos buscando la paz...

La violencia desnuda, como el ataque terrorista sufrido por nuestra ciudad de Barcelona, no se puede entender. Y no lo entendemos porque esa violencia es el exceso del mal. Rompe nuestros criterios cotidianos para juzgar lo que ocurre alrededor nuestro. Pero eso no significa que renunciemos a entenderlo: trabajaremos para no caer en las ideas paranoicas ni en el torrente de los prejuicios, para no culpar a las religiones o sus comunidades, para no alimentar fobias ni fanatismos. Buscaremos comprender por qué se radicalizan personas que se lanzan al terrorismo sin piedad y de modo suicida, y que no son monstruos sino personas que arrebatan con violencia las vidas de otras personas. Y nos comprometemos a luchar contra esas radicalizaciones. Que ahora no entedamos del todo no significa que estemos desesperados ni derrotados. Estamos tristes y heridos, pero no abatidos.

Seguiremos buscando la paz de la ciudad, continuaremos trabajando por una ciudad de paz en el sentido que escribió el profeta Jeremías: “procurad la paz de la ciudad, porque en su paz hallaréis vuestra paz” (Jr, 29, 7). Esas palabras eran para los exiliados, refugiados de la guerra, en la ciudad de Babilonia, y se refería a la importancia de trabajar en la vida cotidiana por la “shalom”, la paz, que no es otra cosa que la difícil armonía que se construye con la reconciliación en medio del conflicto y con el trabajo de curación de las heridas infligidas por la violencia.

La violencia desnuda no se puede entender... de entrada, porque nos golpea y nos quiere romper. Pero no tiene la última palabra. Porque todos, todas, levanteremos otra palabra, la “shalom”, la paz para nuestra ciudad.

Víctor Hernández, pastor evangèlic de l'Església de Betlem de Barcelona

Vulnerabilitat, silenci, esperança

La potència destructiva del terrorisme nihilista ha colpejat mortalment la ciutat de Barcelona i altres punts del país. Sabiem que podia passar. Ens ho havien advertit i ha passat.

La ciutat comtal estava en el sinistre punt de mira dels sembradors de l'odi i de la por i aquest cop ens ha tocat de prop. Vides humanes cegades per la fúria del fanatisme i per la irracionalitat. Com en d'altres ciutats del món, cossos esqueixats i sang per les voravies. Plors, crits, corredisses i por, molta por. Aquest cop, a les Rambles, a casa nostra.

Dolor, infinit dolor; impotència i indignació.

Mentre contemplo, atònit, les imatges que ens aboquen els mitjans de comunicació i les xarxes socials, experimento tres sensacions difícils de palesar amb paraules.

Vulnerabilitat. És la primera sensació. Tots podíem ser a les Rambles aquell dia i a aquella hora. Ningú no és incòmode a la fúria del fanatisme. Tots estem exposats. Aquesta sensació ha anat creixent d'ençà de l'Onze de setembre del 2001. La mateixa sensació de vulnerabilitat va planar per Madrid, per Londres, per Niça i per Berlín. Podia haver estat jo. Podies haver estat tu.

Silenci. Les paraules no narren l'experiència. El sofriment de les víctimes i de les famílies és massa sord i àrid. Les mostres de condol són insuficients. És l'experiència de la impotència. No hi ha paraules. El minut de silenci és l'únic que ens queda. Un minut que evoca solidaritat, tristesa, súplica, però, també, perplexitat.

Finalment, **esperança.** Destruir una vida és fàcil. Construir-la és difícil. Cal molta esperança per bastir el futur. És senzill sucumbir al desencís, al no hi ha res a fer. A la gent de bona fe només ens queda l'esperança. És l'única arma que tenim. Hem de creure que podrem abatre aquest drac, que junts ens en podrem sortir. És difícil entreveure com, ara per ara, però cal que confiïem en el poder de la raó i en la força de voluntat per vèncer el terrorisme nihilista i les causes que el nodreixen.

*Francesc Torralba. Ds, 19/08/2017
a Primum Vivere*

“Tenim un Pare que plora amb nosaltres”

“Heus aquí, faig noves totes les coses” (Ap 21,5). La novetat de l’esperança cristiana.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat la Paraula de Déu en el llibre de l’Apocalipsi, i diu: «Heus ací, faig noves totes les coses» (21,5).

L’esperança cristiana es basa en la fe en Déu que sempre crea novetat en la vida de l’home, crea novetat en la història, crea novetat en el cosmos. El nostre Déu és el Déu que crea novetat, perquè és el Déu de les sorpreses.

No és cristià caminar amb la mirada sempre fixa cap a baix –com ho fan els porcs: sempre van així– sense aixecar els ulls vers l’horitzó. Com si tot el nostre camí s’acabés aquí, a un pam dels pocs metres del nostre viatge; com si en la nostra vida no hi hagués cap destinació o aterratge, com si nosaltres ens veiéssim obligats a anar voltant, sense cap motiu per fer tant d’esforç. Això no és cristià.

Les pàgines finals de la Bíblia ens ensenyen l’horitzó últim del camí del creient: la Jerusalem del Cel, la Jerusalem celestial. Es representa sobretot com una immensa tenda, on Déu acollirà tots els homes per viure definitivament amb ell (Ap 21,3). I

aquesta és la nostra esperança. I què farà Déu, quan finalment estarem amb Ell? Tindrà una tendresa infinita amb nosaltres, com un pare que acull els seus fills que s’han cansat i han sofert molt. Joan, en l’Apocalipsi, profetitza: «Aquí teniu la tenda de Déu amb els homes! [...] Ell] eixugarà tota llàgrima dels seus ulls i no hi haurà més mort ni dol, ni plor, ni clam, ni dolor, perquè les coses d’abans ja han passat [...] Heus aquí jo faig noves totes les coses!» (21,3-5). El Déu de la novetat!

Mireu de meditar aquest fragment de la Sagrada Escripura no d’una manera abstracta, sinó després d’haver llegit una crònica dels nostres dies, després d’haver vist el telenotícies o la portada dels diaris, on hi ha tantes tragèdies, on es donen tantes notícies tristes que a tots ens poden succeir i correm el risc d’acostumar-nos-hi. I he saludat alguns de Barcelona: quantes notícies tristes d’allà! He saludat alguns del Congo, i quantes notícies tristes d’allà! I quantes altres! Per citar només dos Països de vosaltres que sou aquí... Mireu de pensar en les cares dels nens espantats per la guerra, el plany de les mares, els somnis trencats de molts joves, els refugiats que s’enfronten a terribles viatges, i són explotats tantes vegades... La vida per desgràcia

també és això. De vegades es diu que sobretot és això. Pot ser. Però hi ha un Pare que plora amb nosaltres; és un Pare que plora llàgrimes d'infinita pietat amb els seus fills. Nosaltres tenim un Pare que sap plorar, que plora amb nosaltres. Un Pare que ens espera per consolar-nos, perquè coneix els nostres sofriments i ha preparat per nosaltres un futur divers. Aquesta és la gran visió de l'esperança cristiana, que s'estén a tots els dies de la nostra existència, i que ens vol fer créixer.

Déu no ha volgut les nostres vides per error, obligant-se Ell mateix i a nosaltres a viure dures nits d'angoixa. En canvi ens ha creat

perquè ens vol feliços. És el nostre Pare, i si nosaltres aquí, ara, experimentem una vida que no és la que Ell volia per nosaltres, Jesús ens garanteix que Déu mateix està treballant pel nostre rescat. Ell treballa per rescatar-nos.

Nosaltres creiem i sabem que la mort i l'odi no són les últimes paraules pronunciades sobre la paràbola de l'existència humana. Ser cristians implica una nova perspectiva: una mirada plena d'esperança. Alguns creuen que la vida conserva tota la seva felicitat en la joventut i en el passat, i que el viure és un lent decandiment. D'altres encara senten que les nostres alegries són només episòdiques i passatgeres, i el que

Col·laboracions

hi ha en la vida dels homes no té sentit. Aquells que davant de tantes calamitats diuen: “Però, la vida no té sentit. El nostre camí és el no-sentit”. Però nosaltres cristians no creiem això. Creiem en canvi que en l’horitzó de l’home hi ha un sol que il·lumina per sempre. Creiem que els nostres dies més bonics encara han de venir.

Som gent més de primavera que de tardor. M’agradaria preguntar, ara –que cadascú respongui en el seu cor, en silenci, però que respongui–: “Jo sóc un home, una dona, un noi, una noia de primavera o de tardor? La meva ànima és a la primavera o és a la tardor?”. Que cadascú es respongui. Veiem els brots d’un món nou en lloc de les fulles groguenques sobre les branques. No plorem de nostàlgia, penediment i lamentació: sabem que Déu ens vol hereus d’una promesa i incansables conreadors de somnis. No oblideu aquella pregunta: “Sóc una persona de primavera o de tardor?”. De primavera, espera la flor, que espera el fruit, que espera el sol que és Jesús, o de tardor, que està sempre amb la cara mirant cap a terra, amargat i, com he dit de vegades, amb la cara de cogombrets amb vinagre.

El cristià sap que el Regne de Déu, el seu senyoriu d’amor està creixent com un gran camp de gra, encara que al mig hi hagi la discòrdia. Sempre hi ha problemes, hi ha les

xafarderies, hi ha les guerres, hi ha les malalties... hi ha els problemes. Però el gra creix, i a la fi el mal serà eliminat. El futur no ens pertany, però sabem que Jesucrist és la gràcia més gran de la vida: és l’abraçada de Déu que ens espera a la fi, però que ja ara ens acompanya i ens consola en el camí.

Ell ens condueix a la gran “tenda” de Déu amb els homes (cf. Ap 21,3), amb tants altres germans i germanes, i portarem a Déu el record dels dies viscuts aquí. I serà bonic descobrir en aquell instant que no hi ha res que s’hagi perdut, cap somriure ni cap llàgrima. Per més llarga que hagi estat la nostra vida, ens semblarà haver viscut en una bufada. I que la creació no es va aturar el sisè dia del Gènesi, sinó que ha continuat sense descans, perquè Déu s’ha preocupat sempre de nosaltres. Fins el dia en que tot s’acomplirà, el matí en què s’acabaran les llàgrimes, en l’instant mateix en què Déu pronunciarà la seva última paraula de benedicció: «Heus aquí –diu el Senyor– jo faig noves totes les coses!» (v. 5). Sí, el nostre Pare és el Déu de les novetats i de les sorpreses. I aquell dia nosaltres serem realment feliços, i plorarem. Sí: però plorarem de joia.

Papa Francesc. Dij, 24/08/2017.

Traducció: Josep M. Torrents – extret del web Catalunya Religió.

Fi de curs, agraïment i joia

Com cada any vàrem celebrar el mes de juny la festa de final de curs de Vida Creixent de les diòcesis de Barcelona i Terrassa. I, efectivament, va ser un dia de joia i agraïment, molt participada per tothom.

El dia 17 de juny ens vam aplegar a la parròquia de la Verge de la Pau, més de 130 membres de Vida Creixent per donar gràcies del curs que s'acabava i començar a pensar amb esperança renovada, amb el curs vinent. Celebrar i agrair de formar part d'un moviment que ens permet compartir amistat, una mateixa fe i poder participar en l'església diocesana i també en la societat en què vivim.

Va començar l'acte amb les paraules de benvinguda del rector de la Pau, seguides d'una pregària dirigida pel membre de la coordinadora Pere Arribas. Després va parlar el nostre coordinador diocesà, Sergi Òliba. Va donar les gràcies per la feina feta per tots i la participació en els actes organitzats per Vida Creixent. Agraint la col·laboració dels preveres i religiosos i la feina que fan els animadors del nostre estimat Moviment. La dedicació, la il·lusió i la voluntat de continuar treballant pel Regne de Déu, encomanant-nos la seva il·lusió i optimisme de cara al futur.

Seguidament va tenir lloc la conferència del P. Francesc Riera S.J. Ens va parlar sobre el Sermó de la Muntanya (Mt 5-7) com "LA CARTA CONSTITUCIONAL DEL REGNE". La Nostra Constitució, la Utopia del Regne de Jesús, amb la qual fruïm nosaltres del goig del Regne de Déu, de la "Joia de l'Evangelí" que diu el papa Francesc. Després hi va haver un petit col·loqui variat i participatiu.

A continuació, l'Eucaristia, presidida pel P. Francesc Riera i el nostre consiliari Mn. Xavier Moretó. No cal dir l'esperit que va regnar en tot moment en aquesta celebració, ni l'alegria de compartir l'Eucaristia amb els companys i amics de Vida Creixent, presents i absents, pregant tots a la una per un mateix objectiu: anar creixent per ser millors i fer més gran el nostre Moviment, tant necessari en aquets moments de canvis en l'Església i en la societat.

I, per acabar, un pica- pica. Moment de trobada, de canvi d'impressions, de records, de confidències, de joia... Fins al nou curs, si Déu vol!

Pregària

Caminava cap a tu
però t'he vist venir cap a mi.

Volia córrer cap a tu,
però t'he vist córrer cap a mi.

Desitjava esperar-te,
però he sabut que tu ja m'esperaves.

Desitjava cercar-te,
però t'he vist cercant-me.

Pensava: "Quin goig! t'he trobat!",
però m'he sentit trobat per tu.

Volia dir-te "T'estimo",
però sóc jo qui t'he sentit dir:
"Ets el meu estimat".

Volia escollir-te,
però tu m'havies escollit per endavant.

Volia escriure't,
però ja havia rebut la teva carta.

Volia viure en tu,
però t'he descobert vivint en mi.

Volia demanar-te perdó,
però m'he adonat que tu ja m'havies perdonat.

Volia oferir-me a tu,
però t'he rebut com a do a tu mateix.

Desitjava oferir-te la meva amistat,
però he rebut el do de la teva.

Volia dir-te "Abbà, Pare!",
però he sentit que em deies: "Fill meu!".

Volia revelar-te la meva vida interior,
però t'he trobat revelant-me la profunditat del teu ésser.

Desitjava invitar-te a la intimitat de la meva vida,
però m'ha arribat la invitació a entrar en la teva.

Desitjava alegrar-me d'haver tornat a tu,
però he vist com t'alegraves del meu retorn.

Déu meu, seré alguna vegada el primer?

Aturar-se. Cicle A. Diàleg de l'esmena

En un món hereu de la llei del talió “ull per ull, dent per dent”, de les novel·les de fulletó, i viciats pels moderns serials de la TV, se'ns fa difícil el diàleg per a arriscar-nos a saber corregir i acceptar l'esmena.

Les relacions personals són difícils entre aquells que sols pensen en ells mateixos.

Habitualment no ens exposem al contacte directe i obert. Temem que ens fereixi si ens arrambem massa. I per això tampoc ens arrambem als altres. Cal molta confiança i esperit fraternal i lliure en aquell que corregeix perquè el qui va equivocat accepti i reflexioni. És a dir, hi ha d'haver, fins i tot, una certa igualtat entre tots dos. Vull dir que el qui adverteix les fallides sigui alhora fràgil, tingui consciència del pecat, i voluntat d'esmena.

Així, Jesús ens proposa: *Si el teu germà pecca, vés a trobar-lo; parleu-ne. Si et fa cas, t'hauràs guanyat el germà. Si no te'n fa, parla'n a la comunitat.* De fet, el que fem és pensar: I a mi, què; és el seu problema. O bé ho escampem als quatre vents.

Una comunitat és cristiana quan no es resigna a perdre el germà, sinó que es mostra sempre disposada a acollir-lo, i fa tots els passos impossibles perquè retorni com el germà que va deixar la llar.

Tots depenem els uns dels altres. És clar que no conrea cadascú el blat del pa que menja. Vulguis o no, vivim els uns per als altres.

Al capdavant, no podràs fer-ho gens millor que acompanyant i sostenint el qui va carregat de problemes.

Mn. Pere - diaca

En els mesos d'estiueig, inclòs setembre, abunden els espectacles passatgers dels que es pot parlar però no recomanar, doncs a la tornada de l'estiu ja han estat substituïts.

No així amb les exposicions i sales d'Art. Em disposava a fer un recorregut per les sales d'Art, abundants a l'Eixample barceloní (¿sabeu que una sola illa de Consell de Cent, entre les dues voreres arriba a sumar una dotzena de Sales d'Art?). Però ... em vaig ensopegar amb un local que encara no havia visitat i amb una exposició molt peculiar i atractiva. Em refereixo al **Museu del Disseny de Barcelona**, a la plaça de les Glòries i l'exposició sobre el músic **David Bowie**.

David Robert Jones, més conegut per **David Bowie**, va ser un músic i compositor britànic, nascut el 1947 i mort el 2016. La seva veu de baríton, els seus peculiars ulls (producte d'un accident infantil) i la seva profunda intel·lectualitat, li van fer una figura important del rock i de totes les modalitats musicals populars del segle XX, durant més de cinquanta anys. L'exposició de la seva vida i la seva obra és extensíssima. Mostra les moltes facetes del compositor, cantant, actor, figurinista, instrumentista. Un home infatigable en la seva preparació, evolució i creixement. L'exposició ha estat acompanyada des de la seva inauguració per nombroses activitats paral·leles: conferències, audicions de les seves obres més icòniques, cinema

(pel·lícules i documentals en què ha intervingut com a actor), exposició fotogràfica i un concert de l'OBC, que va formar part de la passada programació del GREC.

L'exposició reuneix més de 300 objectes, entre fotografies, pel·lícules, vídeos, portades de discos, lletres manuscrites, vestuari original, dissenys d'escenaris, instruments del músic-cantant. Tot això conforma un ampli recorregut, mentre sonen les seves cançons en cada racó, gir, vitrina o pantalla d'exhibició, a través d'auriculars personalitzats.

L'exposició, molt cuidada, ofereix també al costat dels programes, un ampli monogràfic que va editar La Vanguardia al maig i que m'he rellegit amb gust. En l'última pàgina es reproduïx el qüestionari Proust que Bowie va contestar a la revista Vanity Fair. Em criden l'atenció dues respostes que reproduïxo: Quina és la seva idea de la felicitat perfecta? **Llegir**. Quin és per a vostè, la màxima expressió de misèria? **Viure amb por**. No acostumo a freqüentar la música pop o rock o altres, encara que són de la meua generació. Adoro Mozart. Però..., en aquesta grata visita a aquests anys de música popular a través de l'univers de Bowie, he apreciat l'extensió i profunditat d'aquests modes musicals i, tot i conèixer la vida i trajectòria personal del seu protagonista, crec que la seva obra ha de ser jutjada i gaudida per si mateixa. Mozart tampoc va ser un sant.

Agenda 2017

Setembre

Dijous 14: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema I – BUSCAR EL BENESTAR EN LES COSES PETITES (BENESTAR)

Octubre

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema II – CAL MESURAR LES NOSTRES PRÒPIES FORCES (FORTALESA)

Dissabte 28: MATÍ : ASSEMBLEA DIOCESANA. Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea. Conferència. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.

Novembre

Dijous 2: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema III – LA PAU INTERIOR DEPÈN D'UN MATEIX (PAU)

Desembre

Dijous 14: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – ENCORATJATS DAVANT LES DIFICULTATS (CREIXEMENT)

**TEMARI DEL
CURS 2017-2018,
"PRIMAVERA EN
LA TARDOR DE LA
VIDA", DE MN.
JUAN MANUEL
BAJO
LLAURADÓ**

Aquests llibres, són un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN